

РЕШЕНИЕ

№ 3331

гр. София, 17.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 28.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **1780** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. К. с ЕНЧ №[ЕИК] чрез адв. Т. М. с адрес за кореспонденция –гр.С.,[жк], [улица], ет.9, вх.Д, офис 17/18 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 270/29.01.2022г., издадена от В. А. С. на длъжност мл.автоконтрольор в 03група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т.1 б.“б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, поради допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които са довели до нарушаване правата на жалбоподателя, а именно да разбере, какво нарушение е извършил и да се запознае със съдържанието на АУАН. Изтъква се, че жалбоподателят е чужденец и не владее български език. Иска се отмяна на процесната заповед. Не се претендират разноски

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От процесуалният му представител – адв.Т. М. са представени подробни писмени бележки.

Ответникът – мл.автоконтрольор в 03група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР., не се явява и не се представлява. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 29.01.2022г. в 02.08 часа в [населено място], по [улица]жалбоподателят управлявал л.а.“Л. Р. Р.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „С. И.“ О. ЕИК[ЕИК]. Пред № 19 на същата улица е спрял за проверка от полицейски органи СДВР –отдел „Пътна полиция“ . В хода на проверката, по отношение на водача на автомобила е извършен тест за употреба на алкохол с техническо средство „алкотест Дрегер 7510“ с фабричен № ARDM-0223 и проба № 03003, като уредът отчетел положителен резултат 1,37 промила в издишания въздух. На жалбоподателя е издаден АУАН № серия GA 342900 от 29.01.2022г. от мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР П. Н. Н., за извършено нарушение на чл.5 ал.3 т.1 от ЗДВП- „водачът управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, установено по надлежащия ред“. Издаден му е и талон за медицинско изследване № 093622, който е връчен лично на жалбоподателя и подписан от същия.

Във връзка с издадения талон за изследване, жалбоподателят се е явил в УМБАЛ „Св.А.“ , където му е взет биологичен материал – две епруветки кръв. В издадения протокол за медицинско изследване и вземане на биологичен проби за употреба на алкохол е посочено, че жалбоподателят е употребил бира в количество от 500 мл.

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед № 270/29.01.2022г.за прилагане на принудителна административна мярка, издаден от В. А. С. – мл.автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДВП по отношение на К. С. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС № 1793808, издадено от Република Турция, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

По делото като писмени доказателства са приети Акт за установяване на административно нарушение серия GA 342900 от 29.01.2022г. от мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР П. Н. Н., талон за медицинско изследване, протокол за химическо изследване, протокол за медицинско изследване на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, справка – картон на водача С. К., докладна записка до Началника на отдел „ПП“ – СДВР, Заповед № 81213-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР .

Жалбоподателят не представя други доказателства в съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. Директора на СДВР, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ, полицейските органи по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

С представената Заповед № 81213-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи са определени структурите в МВР, които са компетентни да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата, като част от които е и Столична дирекция на вътрешните работи.

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт: Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че жалбоподателят виновно е нарушил разпоредбата на чл.5 ал.3 т.1 от Закона за движение по пътищата, съгласно която на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози;

Безспорен е факта, че жалбоподателят е управлявал, на посочената в оспорената заповед дата, моторно превозно средство, което е спряно за проверка, в хода на която същият е проверен с техническо средство за установяване на употреба на алкохол в кръвта му, при която техническото средство е отчело резултат 1,37 промила в издишания въздух.

Въз основа на издадения талон за медицинско изследване, жалбоподателят доброволно е предоставил биологична проба на кръв. Вследствие на извършеното медицинско изследване и въз основа на приложения протокол за химическо изследване се установява наличие на етилов алкохол в количество 1,25 промила в кръвта на К. С..

Неоснователни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, въз основа на които жалбоподателят не е разбрал какво нарушение на правилата за движение по пътищата е извършил и не е могъл да се запознае със съдържанието на АУАН.

На първо място, съдът констатира, че макар и чужд гражданин, жалбоподателят притежава разрешение за пребиваване в Република България, издадено на 20.05.2021г. валидно до 12.05.2022г. Като чужд гражданин, който пребивава на територията на Република България е длъжен да спазва законите, включително и Закона за движение по пътищата., включително да се въздържа да управлява моторно превозно средства след употреба на алкохол.

С. К. доброволно е тестван с техническо средство, а след това и доброволно е предоставил биологичен материал от кръв за изследване. Тези обстоятелства, свидетелстват, че последният е разбрал, какво нарушение на правилата за движение по пътищата е извършил. В подкрепа на този извод е и факта, че същият управлява моторно превозно средство на територията на Република България от 2018г., видно от справка за нарушител /водач – лист 19 от делото/, въз основа на която, съдът констатира, че жалбоподателят е извършил множество нарушения на ЗДвП, като една част от издадените наказателни постановления са влезли в сила, а останалите са регистрирани в системата на МВР.

Въз основа на изложеното, съдът не би могъл да възприеме доводите на жалбоподателя, че не е могъл да разбере извършеното от него административно нарушение, тъй като не владее български език. Макар да липсват данни, че същият владее български език, то предприетите от жалбоподателя действия категорично сочат, че същият ясно е съзнавал, че управлява моторно превозно средство след употреба на алкохол.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Отделно от това, съдът кредитира и приетите писмени доказателства, а именно докладна записка до Началника на отдел „Пътна полиция“ –СДВР от младши инспектор В. А. С., протокол за химическо изследване, справка картон на водача.

Жалбоподателят, не ангажира доказателства въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и обстоятелството, че е проверен с техническо средство, въпреки че в акта е записано, че има възражения.

Жалбоподателят е имал възможност да представи допълнителни обяснения и възражения в 3-дневен срок от съставянето на акта. Такива възражения във връзка с управление на автомобила, не са направени от жалбоподателя. Не е ангажирал и доказателства в съдебното производство, въпреки предоставената му възможност.

Съдът, намира че в оспорената заповед се съдържат подробно посочени фактически основания, като конкретно и детайлно са посочени установените обстоятелства, във връзка с извършеното от жалбоподателя нарушение на Закона за движение по пътищата.

Мярката е наложена за максимално посочения в чл.171,т.1 б.“б“ от ЗДВП срок от 18 месеца, който се явява и законосъобразен с оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача. Предвид това, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби, на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. с ЕНЧ №[ЕИК] чрез адв. Т. М. с адрес за кореспонденция –гр.С.,[жк], [улица], ет.9, вх.Д, офис 17/18 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 270/29.01.2022г., издадена от В. А. С. на длъжност мл.автоконтрольор в 03група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т.1 б.“б“ от ЗДВП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДВП/редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: